

Vstup České republiky do Evropské unie představuje typ kulturní změny, která se dotýká každého občana, instituce i české společnosti jako celku. Kulturní změnu chápu jako nehodnotící kategorii sloužící k označení procesu vzniku, transformace nebo zániku konkrétních kulturních prvků, konfigurací i kulturních systémů jako celku. V případě procesu integrace naší země do struktur Evropské unie se jedná především o typ změny exogenní. Adaptace České republiky na nové politické, ekonomické a právní imperativy ovšem stimulovala také celou řadu změn endogenního typu. Vzhledem k tomu, že po dlouhá léta působím v institucích, které se zabývají veřejnou správou, vybral jsem několik oblastí, které se vstupem a členstvím souvisí a rozhodl se je ve své disertační práci podrobit kulturologické analýze. Práce je programově koncipována jako příspěvek k rozvoji aplikované kulturologie. Je proto vedena snahou nejen popsat a analyzovat změny, k nimž došlo vstupem České republiky do Evropské unie v oblasti veřejné správy, ale také postihnout mechanismy, které umožní fungování státní správy co nejvíce optimalizovat. Základní kategorií, která podle mého názoru umožňuje analyzovat daný problém komplexně a ze systémové perspektivy, je široce vymezený pojem kultury. Kulturu v této práci vymezuji z antropologické perspektivy jako „plastický a mnohovýznamový negenetický program činnosti jednotlivců a sociálních skupin“ (Hrdý, Soukup, Vodáková 1993, s. 68)¹. Třída kulturních jevů z tohoto hlediska zahrnuje materiální produkty lidské práce (artefakty), sociokulturní regulativy a ideje sdílené a předávané členy určité společnosti. V centru mého zájmu budou zejména sociokulturní regulativy a ideje, tedy normativní a kognitivní vrstva kultury, která se utvářela v oblasti veřejné správy po vstupu České republiky do Evropské unie.